

Repetabila urcare

Blacks

E clipa unor gânduri luminate
de-a primăverii tainică sosire,
Când voi ceda zăpezii din păcate
ce n-au primit iertări la despărțire.

Le învelesc în mantia plăpândă
a unui râu clamând al său hareci,
ce a cuprins în albia flămândă
zăpezile murdare din poteci.

Au fost cărări ce au legat destine
și scări au fost pe care am urcat,
Dar treptele urcușului spre tine
sub grea zăpadă s-au aplatizat.

Nu m-am speriat de-a iernii agentură
căci far mi-ai fost în marele urcuș,
Dar ai cernut tăcuta și grea ură
din trepte mi-ai creat un derdeluș.

Alunecând spre josul unui cuplu
genunchii i-am infipt într-un ghețar
și am trimis solie gândul suplu
să-ți ceară ajutorul forfetar.

Răvaș ți-am scris cu raze de iubire
să mă salvezi de hăul necuprins,
dar m-ai respins și, drept despăgubire,
o mână de zăpadă mi-ai întins.

Am tot căzut spre o singurătate
și am simțit atunci când m-am oprit
Că viața fără tine nu se poate
și că e drept să urc din nou spre mit.

Și am purces din nou spre-a ta idee,
să te-nțeleg și adevăr să-mi fii
ce-mi va topi a inimii acmee
și norii de zăpadă sidefii.

Am repetat firesc a mea urcare,
În orișice secundă ce-am trăit.
Am tot călcat zăpada în picioare

ca un pribeag ce bântuie smerit.

În fiecă secundă fără tine
am refăcut al treptelor urcuș,
Dar astăzi știu că primăvara vine
și va topi al vieții lunecuș.

Voi încerca să urc spre-a ta ființă
Să mă-nțelegi că altcumva nu pot
Un singur drum îmi e de trebuință
Și-o primăvară, iernii antidot.